

MAREA VIEȚII NOASTRE

Sfânta Biserică este corabia mântuirii noastre din marea cea învolburată a acestei vieții, în care Mântuitorul nostru Iisus Hristos este prezent și pe care o cârmuiește. Una dintre cele mai des folosite imagini pentru a descrie viața omului pe pământ este călătoria pe mare. Chiar una dintre cântările din slujba pentru cei adormiți, face referire la această călătorie pe marea vieții: „Marea vieții văzând-o înălțându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând strig către Tine. Scoate din stricăciune viața mea Mult Milostive”. Aceasta pentru că viața omului este o alternanță între vremea liniștită și cea de

furtună, între cer senin când viața noastră decurge liniștit, lucrurile merg bine în viața personală și cea de familie, suntem sănătoși, avem cele necesare vieții, dar iată că pe neașteptate apare o furtună, atunci când în viața noastră apare o neînțelegere, o suferință, o primejdie care vine asupra noastră pe neașteptate și ne pune răbdarea și credința la. Domnul nostru Iisus Hristos știe însă măsura încercărilor

în viața noastră, când disperarea și teama ne cuprind, făcându-ne să ne îndoim și să slăbim în credință. Însă prezența lui Dumnezeu potolește furtuna și aduce mântuirea oamenilor. Creștinii aflați în corabia care se luptă cu valurile mării ridicate de furtună sunt chipul Bisericii încercate de valurile sau furtunile istoriei, de persecuții, de erezii. Vântul potrivnic reprezintă vremurile sau situațiile de ostilitate și respingere în lucrarea prin care ea încearcă să-i treacă pe oameni de la viața pământească trecătoare la cea cerească veșnică, într-o lume învolburată de păcate, de patimi egoiste personale și comune. Chemarea Mântuitorului Hristos în sufletul omului ce se luptă cu patimile și ispitele tulburătoare, aduce potolirea furtunii gândurilor, a ispitelor, necazurilor și suferințelor care îl tulbură pe om, dacă omul îl cheamă stăruitor pe Domnul Iisus Hristos în rugăciune: „Doamne, mântuiește-ne! Doamne, scapă-ne!”. În vuiet al asurzitor al valurilor lumii, în grelele încercări prin care trecem, în mijlocul durerilor vieții, noi creștinii trebuie să rămânem „întăriți și neclintiți de la nădejdea Evangheliei” (Coloseni 1, 23). În fața furiei diavolului și a vrăjmașilor noștri, Dumnezeu Cel Atotputernic și Atotînțelept ne va scăpa, în mod sigur, căci zice prorocul David: „Pe cel ce nădăjduiește în Domnul, mila îl va înconjura” (Psalm 31, 11). În vijelia nenorocirilor, în situațiile cele mai grele și în momentele de încruntare și zbcium, să nu ne temem de nimeni și de nimic, convinși că Mântuitorul nostru este viu. El are milă să compătimizească și putere să ajute pe toți care au probleme și greutăți, pe toți care sunt în primejdie pe marea învolburată a acestei vieți.

POSTUL ADORMIRII MAICII DOMNULUI

Acest post este o rânduială creștină întru reamintirea virtuților Sfintei Fecioare Maria, care și-a petrecut întreaga viață, încă din pruncie, în post și rugăciune continuă, pentru mântuirea neamului omenesc. Strămoșii noștri au fost alungați din rai pentru că n-au păzit legea postului. De aceea, prin post, omul poate reintra în raiul pierdut prin neascultare. Postul este un mijloc prin care se asigură echilibrul ființei umane. El ne introduce într-o atmosferă de cumpătare, de înfrânare, de jertfă, care, toate, duc la îndreptare. Ființa umană este adesea asaltată de furtuna patimilor, la care ne duce de atâtea ori, fie pofta trupului, fie a minții. Înțelepții antici greci spuneau că în firea omului se întâlnește mândria leului, pornirea răpitoare a leopardului, viclenia șarpelui, precum și pornirile rele ale altor viețuitoare. Dar omul are suflet rațional cu care poate stăpâni toate aceste patimi. Cine se plânge că nu se poate înfrâna de la nimic, înseamnă că nu poate face nici un bine pentru că a posti înseamnă a începe să faci binele. Postul nu trebuie considerat ca o povară sau osândă, ci ca o modalitate de eliberare de patimi, din robia acestora. Postul este mica noastră jertfă pe care o aducem lui Dumnezeu, ca răspuns la jertfa Sa mare pentru mântuirea noastră. Este un act de înfrângere a egoismului, de biruință, înfrânare și stăpânire asupra pornirilor rele care izvorăsc de atâtea ori din firea noastră rănită de păcate. Mâncarea de post ne aduce aminte de Cuvântul Domnului adresat primilor oameni, înainte ca aceștia să cadă în păcat. „Și a zis Dumnezeu: Iată, vă dau vouă toată iarba dătătoare de sămânță pe fața întregului pământ, și tot pomul purtător de rod cu sămânță de pom într-însul; acestea vă vor fi vouă spre hrană” (Facerea, 1, 29). Așadar, postul a fost așezat de Dumnezeu ca o lege veșnică, poruncindu-i lui Adam să nu mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului, din grădina raiului. Rânduiala postului a fost urmată de Însuși Domnul Iisus Hristos. Sfinții Apostoli au respectat această sfântă pravilă. Preoții, urmașii Apostolilor, le urmează povețele, îndrumând oamenii pe calea mântuirii, prin rugăciune, prin ajunare și abținere de la mâncarea de fruct, mai ales în cele patru mari posturi de peste an. Toți sfinții, prin post și nevoință au dobândit sfințenia. Unde postul nu este respectat, dispăre din viață sfințenia, năzuința omului spre desăvârșire, spre înobilare; degradarea umanului ia ritmuri galopante. Sfântul Vasile cel Mare ne spune că postul „este cel mai bun străjer al sufletului, cel mai sigur tovarăș al corpului, arma vitejilor, întărirea atleților. El alungă spiritele, îndeamnă la pietate, face să iubim înfrânarea, inspiră modestia, dă curaj în război și învață a iubi pacea. Postul dă aripi rugăciunii. Postul este sprijinul caselor, părintele sănătății, povățuitorul tinerimii, podoaba bătrânilor”. Postul Adormirii Maicii Domnului este mai puțin aspru decât Postul Paștilor, însă mult mai sever decât cel al Sfinților Apostoli Petru și Pavel și al Nașterii Domnului.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care este cea mai primejdioasă patimă?

Răspuns: Dintre toate patimile, cea mai primejdioasă este invidia, pentru că se împotrivesc direct adevărului și virtuții. „Iar prin pizma diavolului moartea a intrat în lume” (Înțelepciunea lui Solomon 2, 24). Invidia este tristețea pentru propășirea sau bunurile aproapelui, precum și invers, bucuria pentru suferințele și nenorocirile aproapelui. Pizma își face cuib pe nesimțite și în chip nevăzut în suflețele orgolioase și de acolo obișnuiește să dea naștere altor patimi: ura, grăirea de rău, osândirea, bucuria de răul altuia, mâhnirea. De aceea, un suflet înrobitor de invidie, din „vas de aur și de argint”, așa cum îl vrea Făcătorul, se preschimbă degrabă în „vas al necurăției” (2 Timotei 2, 20).

Întrebare: Ce este egoismul, cum se arată omului și cum poate fi îndepărtat?

Răspuns: Egoismul înseamnă iubirea și grija exagerată pentru noi înșine. El constituie trăsătura fundamentală a omului după cădere, păcat din care se nasc toate celelalte patimi. Se dezvoltă din lipsa cunoașterii de sine și prinde rădăcini prin acceptarea laudelor omenești. El se dezrădăcinează prin aducerea aminte de moarte și de înfricoșătoarea Judecată a lui Dumnezeu.

Întrebare: Care sunt trăsăturile adevăratei smerenii?

Răspuns: Omul smerit niciodată nu se laudă cu bunurile pe care le are și nicicând nu se plânge de relele care vin asupra lui. Față de toate și față de toți se arată liniștit și mulțumitor, preamărind continuu pe Atotbunul Dumnezeu, Care pe toate le rândăiește spre folosul sufletului nostru.

Întrebare: Este de ajuns să evităm răul?

Răspuns: Nu este de ajuns! Trebuie ca în același timp să săvârșim și binele. Adică, nu este de ajuns să nu vatăm pe cineva, ci ești dator și să fii folositor pe cât poți altora. Acest lucru ni-l spune cuvântul lui Dumnezeu: „Fugi departe de rău și fă bine” (Psalmul 33,15).

Întrebare: Este fericit cel care iubește pe toți oamenii?

Răspuns: Fericit și binecuvântat este omul care iubește întâi de toate pe Dumnezeu „din toată inima lui, din tot sufletul lui, din tot cugetul lui, din toate puterile lui” (Marcu 12, 30) și după aceea pe toți oamenii, prieteni și vrăjmași, ca pe sine însuși (Marcu 12, 31). Acesta este iubit de către toți și binecuvântat de Dumnezeu.

Întrebare: Putem să ne mântuim rămânând în lume sau trebuie să ne retragem la mănăstire?

Răspuns: Nu locul este cel care îl mântuiește pe om, cu toate că există fără îndoială locuri care contribuie la scopul mântuirii noastre, la modul bun al vieții și la dispoziția cea bună. Putem să ne mântuim în orice loc și în orice condiții, prin harul și cu ajutorul lui Dumnezeu. Adam a viețuit în rai și a păcătuit, iar Lot a trăit în Sodoma și s-a mântuit. Iov ședea în gunoaie, dar s-a îndreptățit, iar Saul locuia în palate, dar a fost lipsit și de împărăția pământească și de cea cerească.

Întrebare: Postirea trupească este folositoare?

Răspuns: Postirea trupească este un mijloc de întraajutorare pe care ni-l dăruiește Biserica, ca să ne eliberăm de patimi. Prin postirea de mâncăruri, omul își smerește trupul și sufletul.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 1 august	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 3 august	14 ⁰⁰	Spovedanie
	17 ⁰⁰	Sf. Maslu cu 7 preoți
	7 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților
Sâmbătă 4 august	14 ⁰⁰	Spovedanie
	18 ⁰⁰	Vecernie
	7 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
Duminică 5 august	11 ⁰⁰	Program de bibliotecă
	18 ⁰⁰	Vecernie cu litie

Slavă lui Dumnezeu

Era odată o femeie săracă, care pentru orice bine i se întâmpla, rostea mereu: „Slavă lui Dumnezeu!”. Lângă ea trăia un bogat care, de fiecare dată când trecea prin fața casei ei și o auzea spunând: „Slavă lui Dumnezeu”, „Mulțumesc Doamne!”, se enerva. A răbdat până într-o zi când i-a spus servitorului său:

– Mergi în piață și cumpără două cărucioare de alimente și du-le acestei femei. Iar dacă te va întreba cine le trimite, să-i spui că diavolul.

A doua zi servitorul sună la ușa femeii. Când deschide, vede două cărucioare cu alimente și pe servitor în spatele lor.

– Slavă lui Dumnezeu! Îți mulțumesc, Doamne! a spus femeia strălucind de bucurie.

– Nu vrei să afliți cine v-a trimis cărucioarele?, a întrebat cu nerăbdare servitorul.

– Nu fiule, n-are importanță. Când Dumnezeu vrea, și diavolul îi slujește, a spus femeia bucuroasă și a intrat cu cărucioarele înăuntru.

Achită-ți datoriile

Închipuiți-vă un om nepăsător, care vine la hotel și își comandă o cameră de lux, mâncare, băutură aleasă. Trăiește o vreme la hotel, mănâncă, bea, se veselește, iar înainte de plecare primește nota de plată.

– Ce-i asta? se uimește el, - eu n-am știut că trebuie să plătesc!
– Cum? – întreabă administratorul hotelului, - v-ați gândit să petreceți fără a vă achita?

Mulți dintre noi procedăm la fel. Măncăm, petrecem, ne desfătăm cu toate păcatele, uitând de ziua când va trebui să ne achităm pentru tot. Cât de bine ar fi dacă ne-am gândi mai des la capacitatea noastră de plată.

Mâini curate

Un om, care se considera fără de păcat, la Judecata de Apoi, i-a spus Creatorului:

– Doamne, am păzit legea ta, n-am făcut nuci un rău, nici o nedreptate. Privește mâinile mele, sunt curate!

– Fără îndoială că sunt curate, dar sunt și goale!

Până la Dumnezeu, nu este nici jos, nici sus, nici aproape, nici departe, pentru că Dumnezeu este pretutindeni și de aceea El este mai aproape de tine decât sufletul și trupul tău, numai să știi și să afli această apropiere prin credință și rugăciuni.